

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.384/2011/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. február hó 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 5.B.699/2011/17. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a sértett¹ polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasítja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárás során felmerült 6.880 (hatezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2011. év szeptember hó 22. napján kihirdetett 5.B.699/2011/17. számú ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat 2. rb rablás büntetében (Btk. 321. § (1) bekezdés), 2. rb - egy esetben kísérleti szakban rekedt - testi sértés büntetében (Btk. 170. § (1) bekezdése és (6) bekezdés I. fordulata, amiért őt - halmazati büntetésül - mint különös visszaesőt 12 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az elsőfokú bíróság elrendelte továbbá a Pesti Központi Kerületi Bíróság 20.B.34060/2005/99. számú jogerős ítéletével kiszabott 10 hónap fogházbüntetés végrehajtását is, továbbá megszüntette a Pesti Központi Kerületi Bíróság 16.B.VIII.35515/2005/22. számú jogerős ítéletében kiszabott 6 év fegyházbüntetésből engedélyezett feltételes szabadságot is, egyben megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott szabadságvesztésbe, az eljárás során lefoglalt bűnjelek

további jogi sorsáról, illetve a bűnösnek kimondott vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a vádlott és védője a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2011. év december hó 6. napján kelt BF.573/2011/3. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Kifejtette, hogy álláspontja szerint a Fővárosi Bíróság a bizonyítást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Az ítélezése alapjául szolgáló tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékok mérlegelésével, hibáktól és hiányosságoktól mentesen állapította meg és részletesen megindokolta. A bizonyítékokat értékelő tevékenysége mindenben megfelel az iratok tartalmának és az ésszerű gondolkodás követelményeinek.

A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és bűncselekményeinek jogi minősítése is megfelel a büntető anyagi jog szabályainak.

A hiánytalanul számba vett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények figyelembevételével kiszabott fő- és mellékbüntetést a fellebbviteli főügyészség tettarányosnak ítélte, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a vádlott védője perbeszédében fellebbezését módosított tartalommal tartotta fenn. Ekkor már elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését szorgalmazta. Hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem kellő súllyal értékelte az enyhítő körülményeket, így az időmúlást, valamint azt, hogy az egyik testi épség elleni cselekmény kísérleti szakban maradt.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta, kiemelte, hogy az egyik sértett fel sem ismerte, a másik pedig egy tőle eltérő ember személyleírását adta meg elkövetőként. Ujjlenyomatot és szagmintát sem találhattak tőle, mert nem ért hozzá a sértettekhez, továbbá az utcai térfigyelő kamera sem őt ábrázolja annak ellenére, hogy az ott látható kabáthoz hasonló ruházata neki is volt. Végezetül enyhítő körülményként kérte értékelni, hogy időközben gyermeke született.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések nem alaposak.

Az ítéltábla a perorvoslatok folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása

szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességükben is értékelte, egybevetette, mérlegelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság túlnyomórészt megalapozott, a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg. A megállapított tényállás azonban kismértékben pontosításra szorul, ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az iratok tartalmára tekintettel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján a következők szerint egészíti ki:

Az elsőfokú ítélet 3. oldalának (3) bekezdésének második mondatát azzal egészíti ki, hogy a vádlott legalább három alkalommal, ököllel, kifejezetten nagy erővel, kétszer előről, egyszer a bal halánték tájékhoz közel fején ütötte a sértett²-t (Nyomozati iratok 381. oldala, orvos-szakértői vélemény).

Az ítélet 3. oldalának (4) bekezdését azzal egészíti ki, hogy a Mentőszolgálatot 19 óra 49 perckor értesítették (nyomozati iratok 291. oldal, esetlap).

A 3. oldal (7) bekezdését - a sértett² sérüléseivel kapcsolatban - azzal egészíti ki, hogy a sértett² a lágy agyhártyák lemezei közötti vérzéssel együtt járó benyomatos törés eredményeként közvetetten életveszélyes állapotba került, mert a célszerű, szakszerű és időszerű orvosi beavatkozás elmaradása esetén nem feltétlenül, de bekövetkezhett volna a halála.

Az ítélet 4. oldalának (1) bekezdését azzal pontosítja, hogy a sértettnél zavarodottságban megnyilvánuló maradandó fogyatékoság és a hónapokon át tartó kórházi kezelés miatt súlyos egészségromlás is kialakult (nyomozati iratok 383. oldal, orvos-szakértői vélemény).

A fentiek szerint kiegészített és pontosított tényállás hibamentes, a vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapult, így az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelése körében az elsőfokú bíróság számot adott arról, hogy mely bizonyítékokat miért fogadott el, illetve másokat milyen okból vetett el.

Törvényesen járt el, amikor a vádlott tagadásával szemben a tényállást elsődlegesen a sértettek és a tanúk vallomásaira, az igazságügyi orvos-szakértői véleményre, a térfigyelő kamera felvételeire, a lefoglalási határozatokra és a helyszíni szemle adataira alapította.

Az 1. tényállási pont vonatkozásában a sértett² a nyomozás során és a tárgyaláson is végig következetesen, azonosan számolt be az őt ért bántalmazásról, amelyet az igazságügyi orvos-szakértői vélemény teljes egészében alátámasztott azzal, hogy a fejét legalább három nagy erejű erőbehatás - ökölütés - érte, melyek közül kettő

előről, míg egy a bal halánték tájékán. Egyben kizárta, hogy a sérülések eleséstől származtak.

A sértett elmondta, hogy az őt megtámadó személy elvette a 2009-2010-es piarista diák naptárát. A vádlott elfogásáról készült rendőri jelentések rögzítették, hogy a a vádlott által korábban használt ülőhely alatt találtak egy piarista diák naptárt, és ezt a sértett² a későbbiek során sajátjaként ismerte fel.

Mind a sértett, mind tanú¹ használható személyleírást adott a vádlotról, utóbbi tanú kiválasztotta a fényképtablóról, mint lehetséges elkövetőt.

Tanú¹, tanú² és tanú³ tanúk - akiknek a sértett közvetlenül az eset után számolt be a vele történekről - megerősítették az előadását.

A szalon video kamerája által készített felvételen jól kivehetően látszik, hogy a két sértettet egy fiatalember követi, aki sötét nadrágot és egy kapucnis, a hátán íves szürke mintázatot ábrázoló felső ruházatot visel. A bűnjeljegyzék 8. tételszáma alatti - a vádlott által viselt - ruházat pedig megegyezik a kamera felvételeken látható személy felső ruházatával.

A helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv és fényképfelvételek a sértett által megjelölt helyen rögzítették a vérszenyeződést.

A 2. tényállási pontot illetően a sértett¹ a nyomozás során és a tárgyaláson is határozottan állította, hogy a vádlott volt az a személy, akivel együtt utazott a 112 buszjáraton, aki a lakása előtt bántalmazta és elvette az autóstáskáját, benne mintegy 3000 forint készpénzzel, a bankkártyájával és az irataival.

A sértett¹ által elmondottakat támasztotta alá a vádlott elfogásáról készített rendőri jelentés is, mely szerint a vádlott zsebében találtak megközelítőleg 3000 forint készpénzt, a rendőrkapitányság folyosóján pedig ruházatából kiejtette a sértett¹ nevére szóló bankkártyát.

A sértett¹ a nyomozás során és a tárgyaláson is úgy nyilatkozott, hogy hátulról nagy erejű ütést érzett, majd a földre esett, a továbbiakra nem emlékezett.

Az iratok között fellelhető igazságügyi orvos-szakértői vélemény pedig a sérülések alapján többrendbeli nagy erejű, a fejre mért ökölcsapást véleményezett azzal, hogy az erőbehatások elszenvedésekor a koponya valamelyest megtámasztott állapotban volt. Ilyen körülmények között helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott a sértettet még a földön fekvő helyzetében is megütötte egy alkalommal.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének a 11. oldalán részletesen elemezte, hogy a vádlottnak időben is módjában volt mindkét sértett sérelmére elkövetni a bűncselekményeket. A rendelkezésre álló bizonyítékok zárt logikai láncolatot

alkotnak, egymásra épülnek és egy irányba, a vádlott felelősségének az irányába mutatnak. A fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság is bizonyítottan látta a vádlott bűnösségét.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a büntető anyagi jog szabályainak megfelelően minősítette a vádlott bűncselekményeit is.

A vádlott azért bántalmazta a koruknál és egészségi állapotuknál fogva kiszolgáltatott sértetteket, hogy az értékeiket eltulajdonítsa, ezért e magatartásaival megvalósította a 2. rb. rablás büntettét (Btk. 321. § (1) bekezdés).

A vádlott által elszenvedett bántalmazás eredményeként a sértett² életveszélyes állapotba került, hónapokon át tartó kórházi kezelésre szorult, ezen felül pedig zavartság formájában megnyilvánuló maradandó fogyatékkosságot is szenvedett.

A sértett¹ esetében - a rendelkezésre álló igazságügyi orvos-szakértői vélemény szerint - fennállt az életveszélyes sérülés reális lehetősége, szemsérülése pedig ugyancsak maradandó fogyatékkosságot eredményezett.

Az állandóan követett bírói gyakorlatnak megfelelően törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a rablással halmazatban az életveszélyt okozó testi sértés büntettét, illetve annak kísérletét is megállapította a vádlott terhére.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket nagyrészt helyesen vette számba, illetve sorolta fel, azonban azok több helyen is pontosításra szorulnak.

A Legfelsőbb Bíróság 56/2007.BK. számú véleményének III/1. pontja alapján helyesen állapította meg, hogy a kísérlet, mint enyhítő körülmény jelen esetben súlytalan, mert az úgynevezett befejezett kísérlet volt, ami azt jelenti, hogy a vádlott mindent megtett a maga részéről a szándékolt eredmény elérése érdekében. E körben további indok a kísérlet enyhítő körülményként értékelése ellen az is, hogy a bűnhalmazatban lévő kísérlet enyhítő hatása elenyészhet, ha a halmazatban lévő cselekmények jelentősebb része befejezett. A vádlott három, kiemelkedő tárgyi súlyú bűncselekmény befejezett alakzatát valósította meg, és a sértett¹ sérelmére elkövetett testi épség elleni bűncselekménye is súlyos következményekkel járt.

Ugyanakkor tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a kár megtérülését nem értékelte enyhítő körülményként. A fent hivatkozott büntető kollégiumi vélemény III/9. pontja alapján a kár megtérülése kisebb nyomatékkan enyhítő körülményként értékelhető.

További enyhítő körülmény az életveszély közvetett volta. A viszonylag rövid időmúlásnak ilyen tárgyi súlyú bűncselekmények mellett nincs enyhítő hatása.

A vádlott a másodfokú bíróság nyilvános ülésén enyhítő körülményként indítványozta értékelni azt, hogy - dokumentumokkal alá nem támasztott állítása szerint - egy kiskorú gyermeke van.

A másodfokú bíróság a vádlott által hangoztatott körülményt nem értékelte enyhítőnek, mert az semmilyen módon nem igazolta, ugyanakkor kijelentette, hogy állítólagos gyermekéről semmilyen formában nem gondoskodik, még csak a nevét sem tudja.

A vádlott a vele szemben korábban jogerősen kiszabott és próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés, illetve feltételes szabadság hatálya alatt - röviddel szabadulását követően - vitte véghez a kiemelkedő tárgyi súlyú újabb bűncselekményeit. Az általa elkövetett erőszakos vagyon elleni és testi épség elleni bűncselekményeket útonálló módon, idős sértettek sérelmére, gátlástalanul valósította meg. Így - a Btk. 97.§ (1) bekezdésének felhívása mellett - a törvényi maximumban kiszabott büntetés tettarányos, megfelelően tükrözi a vádlott személyében rejlő kimagasló társadalomra való veszélyességet, ezért a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a büntetés lényeges enyhítésére nincs törvényes alap.

Az elsőfokú bíróság a járulékos kérdésekről történt döntése során nem rendelkezett a polgári jogi igényről, annak ellenére, hogy ítélete 8. oldalának (4) bekezdésében - a nyomozati iratok tartalmával egyezően - megállapította, hogy a sértett¹ polgári jogi igényt terjesztett elő (nyomozati iratok 555. oldal).

A magánfélként fellépő sértett a bűncselekmény során őt ért lelki és fizikai megpróbáltatások miatt terjesztette elő polgári jogi igényét, amelyben lényegét tekintve nem vagyoni kárát kívánta érvényesíteni.

Figyelemmel arra, hogy a nem vagyoni kár megítélése igen bonyolult feladat, az meghaladja a büntetőeljárás kereteit, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Be. 335. § (1) bekezdésének felhívásával a polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokainál fogva - a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába a Be. 99. § (1) és (2) bekezdése alapján beszámította.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viseléséről a bíróság a Be. 381. § (1) bekezdésének felhívásával rendelkezett.

Budapest, 2013. év február hó 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Németh Nándor sk.
előadó bíró

Dr. Magócsi István sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 5.B.699/2011/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.384/2011/10. számú végzésében írt változtatással a 2013. év február hó 6. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év február hó 6. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő